

teiten. Als ik mij niet vergis, hebben jonge artsen in klinieken of in rijksdienst in Nederland ook een zeer gering inkomen bij het begin van hun loopbaan; ook in dit opzicht geeft hier te lande het particuliere meer dan het rijk. Maar in 's-lands dienst in Indië staat voor ons een mooie gelegenheid open, om ons kennen en kunnen in praktijk te brengen en daarmee gaat gepaard een belangrijke geldelijke vooruitgang.

Gezien het werk van de practiseerende geneesheeren in Nederland kan ik tegen mijn Nederlandsche collega's niets anders zeggen, vooral tegen hen, die jong zijn en energie bezitten en niet bemiddeld zijn, dan: „Gaaf naar Indië, gij zult niet alleen bevrediging vinden in uw werk maar ook financieel er wel bij varen”.

Amsterdam,
26 Juni 1921.

RADEN SOETOMO
Indisch arts-semi-arts.

METEN MET TWEE MATEN.

Het stukje van w. SCHUURMANS STEKHOVEN geeft mij ongezoct gelegenheid aan mijn stukje iets toe te voegen over bezuiniging.

De cijfers van exploitatie door SCHUURMANS STEKHOVEN gegeven, zijn juister te vinden in *De Kampioen* en behooren zeker te worden verhoogd met belasting, stalling en verschillende assurantiën.

Het slot van zijn stukje „leve de nieuwe zuinigheidsbevlieging van het Rijk” enz. neem ik gaarne over, doch ik hoop, dat het niet een „zuinigheids-bevlieging” zal zijn, doch een blijvende bezuinigingsactie. Zal echter de R.V.B. bezuinigen, dan moet onze Maatschappij van geneeskunde medehelven. De tarieven der Bank (dus ook het rijtarief) worden vastgesteld in overleg met onze Maatschappij. Aan het in vele opzichten te hooge tarief 1920 heeft deze ook schuld. In de maak is weer een nieuw tarief voor specialisten, ook hier en daar niet mis. Waarom betaalt de R. V. B. voor haar patiënten, die grootendeels daarenboven fondspatiënten zijn, een tarief, dat men in de particuliere praktijk aan gelijksoortige patiënten niet zou durven berekenen? De klachten over de duurte der sociale wetten zijn zeker niet van grond ontbloot, worden echter meestal geweten aan hetgeen men „ambtenarij” belieft te noemen, doch liggen veelal ergens anders. Ik vertrouw, dat SCHUURMANS STEKHOVEN weldra met voorstellen zal komen om aan de royaliteit der R. V. B. een einde te maken.

Die dure ambtenaren spelen tegenwoordig een hoofdrol ook bij de kwestie publiekrechtelijke of privaatrechtelijke sociale verzekering. Doch men vergeet, dat bij privaatrechtelijke uitvoering er ook ambtenaren moeten zijn en de particulier beter betaalt dan het rijk. Doch ik denk, dat er dan *minder* ambtenaren zullen zijn en juist dit is een punt, waarop volgens mij bezuinigd moet worden. Er zijn en komen nog steeds te veel ambtenaren. Een uitbreiding van de staatsbemoeying brengt steeds mede de aanstelling van nieuwe ambtenaren met de aankleve van dien. Waarom toch niet meer gebruik gemaakt van de reeds bestaande ambtenaren? Waarom draagt het rijk niet aan zijn ambtenaren verschillende betrekkingen gelijktijdig op? Waarom kunnen de ambtenaren der R. V. B. niet tevens werkzaam zijn voor de Raden van Arbeid? Te veel werk? Dat zou nog bewezen moeten worden. Waarom zijn de keurende geneeskundigen bij militieraden practiseerende geneesheeren (meestal tegen hun zin), idem de keurende collegae voor pensioenaanvragen? Waarom worden daarmee niet belast de ambtenaren geneeskundigen? Deze zouden het goedkooper kunnen doen en zouden voor eenzijdigheid in hun werkkring behoed worden. Overal worden contröleerende geneeskundigen aangesteld voor verschillende rijkstakken van dienst (o. a. telegraaf en posterijen); in hoeverre wordt hier gebruik gemaakt van de beschikbare ambtenaren? Dat deze onder een ander departement behooren, dan waarvoor zij alsdan tevens zouden werken, behoeft geen bezwaar te zijn.

Wil SCHUURMANS STEKHOVEN bezuinigen door het terugbrengen van hoog opgedreven tarieven en door het meer gebruik maken van beschikbare ambtenaren, ik sta aan zijn zijde.

Middelburg, 26 Juni 1921.

D. N. VAN GELDEREN.